

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

LABIRINTUL

ORDIN SĂ UCIDĂ

James Dashner

LABIRINTUL

ORDIN SĂ UCIDĂ

Traducere din limba engleză de
Bianca Paulevici

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

PROLOG

Teresa se uită la cel mai bun prieten și se întrebă cum o să fie când o să-l uite.

I se părea imposibil, chiar dacă văzuse deja Sustragerea implantată în zeci de băieți înaintea lui Thomas. Păr șaten-deschis în nuanța nisipului, o privire penetrantă și o expresie constantă de contemplare – cum ar fi posibil ca băiatul acesta să i se pară vreodată necunoscut? Cum să se afle vreodată în aceeași cameră cu el și să nu glumească pe seama vreunui miros sau să nu se amuze de vreun tip stângaci și stupid din apropierea lor? Cum să stea vreodată în fața lui și să nu profite de șansa de a comunica telepatic cu el?

Imposibil!

Și, totuși, toate acestea se aflau la doar o zi distanță.

Pentru ea. Pentru Thomas, era o chestiune de numai câteva minute. Se afla pe masa de operație, cu ochii închiși, iar pieptul i se umfla și dezumfla în ritmul respirației line, regulate. Era deja îmbrăcat cu pantalonii scurți și tricoul care reprezentau uniforma celor din Poiană, și părea un instantaneu din trecut – un băiat obișnuit care trăgea un pui de somn obișnuit după o zi lungă la o școală obișnuită, înainte ca exploziile solare și boala să transforme lumea într-un loc *deloc* obișnuit. Înainte ca moartea și distrugerea să ducă la necesitatea de a fura copii – și de a le fura amintirile – și de a-i trimite într-un loc atât de înspăimântător precum Labirintul. Înainte ca creierul uman să fie cunoscut ca zonă letală și să fie nevoie să fie supravegheat și studiat. Totul în numele științei și al medicinei.

Un doctor și o asistentă îl pregătiseră pe Thomas și acum îi puneau masca pe față. Se auziră câteva clicuri și șuierături

și bipuri; Teresa privi cum tot felul de tuburi de metal, cabluri și tuburi de plastic șerpuiau pe pielea lui și pătrundeau apoi în canalele auriculare ale lui Thomas, îi văzu mâinile zvâcnindu-i din reflex pe lângă corp. Probabil că oricum simțea durere într-o oarecare măsură, în pofida medicamentelor, dar nu avea să-și amintească de ea. Mașinăria începu să lucreze, smulgând imagini din memoria lui Thomas. Ștergând-o pe mama lui, pe tatăl lui, toată viața lui. Ștergând-o pe ea.

O părticică din ea știa că ar fi trebuit să se înfurie. Să țipe și să urle și să refuze să îi mai ajute câtuși de puțin. Dar cea mai mare parte din ea era la fel de neclintită precum stâncile de afără. Într-adevăr, cea mai mare parte din ea era atât de profund convinsă, încât știa că avea să o simtă chiar și după ziua de mâine, când avea să fie supusă aceleiași intervenții. Ea și Thomas își demonstrau convingerea supunându-se aceluiasi lucru care le fusese cerut și celorlalți. Și dacă aveau să moară, așa să fie. Cei de la RĂU aveau să găsească tratamentul, milioane de oameni aveau să fie salvați, iar viața pe Pământ urma să revină cândva la normal. Teresa știa acest lucru în adâncul ființei ei, așa cum știa că oamenii îmbătrânesc și că frunzele cad din copaci toamna.

Thomas inspiră șuierând ascuțit, după care gemu ușor și se foi. Preț de o clipă înspăimântătoare, Teresa se gândi că avea să se trezească, isteric din pricina agoniei – doar avea chestii în cap care cine știe ce îi făceau creierului lui. Dar Thomas se liniști și începu din nou să respire lin și ușor. Clicurile și șuierăturile continuă, amintirile celui mai bun prieten al ei estompându-se precum ecourile.

Își luaseră oficial rămas-bun și cuvintele *Ne vedem mâine* încă îi răsunau în minte. Fără să știe de ce, cuvintele lui Thomas o afectaseră, făcând să pară și mai ireal și trist lucrul pe care el era pe punctul de a-l face. Într-adevăr, *aveau* să se vadă mâine, deși ea o să fie în comă, iar el nu o să aibă nici cea mai vagă idee cine era ea – poate în afară de o impresie ușoară cum că i se părea cunoscută. Mâine. După toate lucrurile prin care trecuseră – toată

teama și instruirea și planificarea –, acum toate atingeau punctul culminant. Aveau să fie supuși acelorași lucruri ca Alby și Newt și Minho și toți ceilalți. Nu mai exista cale de întoarcere.

Dar calmul era ca un medicament. Era împăcată, iar sentimentele acestea liniștitoare alungau groaza de lucruri precum Dureroșii sau Defecții. RĂU nu avea de ales. Ea și Thomas – *ei* nu aveau de ales. Cum să ezite să sacrifice câțiva, ca să-i salveze pe cei mai mulți? Cum de putea *careva* să o facă? Nu avea timp pentru milă sau tristețe sau dorințe. Lucrurile erau așa cum erau; ce se făcuse era bun făcut; ce avea să fie... avea să fie.

Nu exista cale de întoarcere. Ea și Thomas ajutaseră la construirea Labirintului; în același timp, ea depusese mult efort ca să construiască un zid care să îi stăvilească emoțiile.

După care gândurile i se estompară, părând să plutească într-o animație suspendată, în timp ce aștepta ca procedura la care era Thomas să se finalizeze. Când aceasta se încheie în sfârșit, doctorul apăsă câteva butoane de pe monitor, iar bipurile și șuierăturile se accelerară. Trupul lui Thomas zvâcni ușor, în timp ce tuburile și cablurile ieșiră șerpuind din pozițiile lor intruzive și se întoarseră în mască. Thomas rămase din nou nemișcat, iar masca se opri, oprind orice sunet și mișcare. Asistenta se aplecă și o ridică de pe fața lui Thomas. Acesta avea pielea roșie și brăzdată pe alocuri de dungi lăsate de mască. Ochii îi erau în continuare închiși.

Preț de o clipă scurtă, zidul pe care îl construise Teresa ca să pună stăvilă tristeții începu să se prăbușească. Dacă Thomas s-ar fi trezit chiar atunci, nu și-ar fi amintit de ea. Simți groaza – aproape panică – pe care i-o stârnea faptul că știa că aveau să se întâlnească curând în Poiană, fără să se recunoască. Era un gând care o zdrobea și îi amintea foarte clar de ce construise zidul acela în primul rând. Precum un zidar care izbește o cărămidă în mortarul aflat în curs de întărire, astupă spărtura. O astupă temeinic.

Nu exista cale de întoarcere.

Doi bărbați din echipa de pază intrară în încăpere să îi ajute să-l mute pe Thomas. Îl ridicară de pe pat, săltându-l de parcă ar fi fost împăiat. Unul îl apucă de brațe pe băiatul inconștient, iar celălalt de picioare, și îl puseră pe o targă. Fără să îi arunce măcar o privire Teresei, se îndreptară spre ușa sălii de operație. Toată lumea știa unde îl duceau. Doctorul și asistenta se apuaseră să facă curat în sală – sarcina lor se încheiase. Teresa încuviință din cap spre ei, chiar dacă aceștia nu se uitau la ea, după care îi urmă pe bărbați pe hol.

Abia se putea uita la Thomas în timp ce parcurseră drumul lung de coridoare și ascensoare ale sediului RĂU. Zidul ei slăbi-se din nou. Thomas era foarte palid, iar fața îi era acoperită cu broboane de sudoare. De parcă ar fi fost conștient într-o oarecare măsură, împotrivindu-se medicamentelor, știind că îl așteptau lucruri îngrozitoare. O durea inima să îl vadă așa. Și o speria faptul că știa că ea urma. Zidul ei prostesc. Ce mai conta? Aveau să i-l ia oricum, odată cu toate amintirile.

Ajunseră la demisolul de sub structura Labirintului, străbătută depozitul, cu șirurile și rafturile lui de provizii pentru Poienari. Era întuneric și rece acolo jos, și Teresa simți cum i se face pielea de găină pe brațe. Se înfioră și le frecă. Thomas sălta și cădea la loc pe targă, în timp ce treceau peste crăpăturile din podeaua de ciment, arătând în continuare de parcă sentimentul de groază încerca să se strecoare prin exteriorul calm al chipului lui adormit.

Ajunseră la puțul liftului în care se afla cubul mare de metal. Cutia.

Aceasta era la doar câteva etaje mai jos de Poiana în sine, dar ocupanții Poienii erau manipulați să creadă că era o călătorie imposibil de lungă și de anevoioasă până sus în Poiană. Totul era menit să stimuleze o gamă de emoții și tipare cerebrale, de la confuzie la dezorientare, la teroare în toată regula. Un început perfect pentru cei care cartau zona letală a lui Thomas. Teresa știa că avea să facă aceeași călătorie mâine, cu un bilet

în mână. Dar măcar avea să fie într-o stare comatoasă, scutită de acea jumătate de oră petrecută într-un întuneric aflat în mișcare. Thomas urma să se trezească în Cutie, cu desăvârșire singur.

Cei doi bărbați împinseră lângă Cutie targa pe care se afla Thomas. Se auzi un scârțâit oribil de metal pe ciment când unul dintre ei târî o scară mare în lateralul cubului. Urmare câteva momente de stângăcie în timp ce se cățărara pe ea împreună, ținându-l din nou pe Thomas. Teresa ar fi putut să-i ajute, dar refuză să o facă, îndeajuns de încăpățânată cât să stea pur și simplu acolo și să privească, încercând să astupe cât mai mult posibil crăpăturile din zidul ei.

Bărbații mârâiră și înjurară de câteva ori, dar reușiră să ajungă cu Thomas pe marginea superioară. Trupul îi era poziționat astfel încât ochii lui închiși se îndreptară o ultimă dată spre Teresa. Chiar dacă știa că nu avea să o audă, îl căută și-i vorbi în minte.

„Facem ce trebuie, Thomas. Ne vedem de partea cealaltă.“

Bărbații se aplecară peste margine și îl coborâră pe Thomas de brațe cât putură de mult; după care îi dădură drumul. Teresa auzi bufnitura cu care trupul acestuia se prăbuși pe podeaua din oțel rece din interior. Cel mai bun prieten al ei.

Se întoarse și plecă. În urma ei se auzi sunetul clar de metal culisând pe metal, după care un bubuit metalic, răsunător, semn că ușile Cutiei se închiseseră. Pecetluindu-i soarta lui Thomas, oricare ar fi fost ea.

Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL I

Cu treisprezece ani în urmă

CAPITOLUL 1

Mark tremura de frig, lucru pe care nu îl mai pășise de multă vreme.

Tocmai se trezise; zorii timpurii se scurgeau prin crăpăturile buștenilor din care era construită cabana lui mică. Nu își folosea aproape niciodată pătura. Era mândru de ea – era făcută din pielea unui cerb wapiti pe care îl ucisese chiar el cu doar două luni în urmă – iar când o folosea, o făcea mai mult pentru confortul pe care i-l oferea pătura, nu neapărat pentru căldură. La urma urmei, trăiau într-o lume răvășită de căldură. Dar poate că acesta era un semn al schimbării; ba chiar aerul de dimineață care pătrundea prin aceleași crăpături ca lumina i se păru ușor rece. Își trase pielea de animal îmblănită până la bărbie și se întoarse pe spate, căscând zdravăn.

Alec încă dormea în patul pliant din celălalt capăt al cabanei – la mai bine de un metru de el – sforăind zgomotos ca rotopul unei furtuni. Bărbatul era mai în vârstă ca el, fost soldat, înrăit, care rareori zâmbea. Și când se întâmpla să zâmbească, de obicei avea ceva de-a face cu durerile pricinuite de gazele zgomotoase din stomacul lui. Dar Alec avea o inimă de aur. După ce-și petrecuseră mai bine de un an împreună, luptându-se pentru supraviețuire, împreună cu Lana și Trina și toți ceilalți, Mark nu se mai simțea intimidat de ursul acela mai bătrân decât el. Ca să o demonstreze, se aplecă, apucă un pantof de pe podea și îl azvârli în el. Îl nimeri în umăr.

Alec scoase un răget și se ridică în picioare, trezindu-se instantaneu, urmare a anilor de instrucție militară.

– Ce nai..., urlă soldatul, dar Mark îl întrerupse, aruncând și celălalt pantof în el, de data aceasta pocnindu-l în piept.

– Șobolan de rău ce ești, spuse Alec calm. Nu tresărise, nici nu se mișcase deloc după al doilea atac, ci se holba doar la Mark, cu ochii mijiți. Dar în spatele lor se întrezărea o licărire de umor. Ai face bine să ai un motiv întemeiat pentru faptul că ai ales să-ți riști viața trezindu-mă așa.

– Țmmmmm, făcu Mark, frecându-se pe bărbie, ca și când și-ar fi stors creierii ca să găsească un răspuns. După care pocni din degete. Gata, știu. În mare parte, ca să opresc sunetele îngrozitoare pe care le scoteai. Serios, omule, trebuie să dormi pe-o parte sau cam așa ceva. Sigur nu este sănătos să sforăi așa. Într-o bună zi, o să te sufoci.

Alec bombăni și mormăi de câteva ori, bolborosind cuvinte aproape ininteligibile în timp ce se dădu jos din patul lui pliant și se îmbrăcă. Spuse ceva de genul „îmi doresc să nu fi“ și „mai bine ar fi fost dacă“ și „un an ca-n iad“, dar Mark nu reuși să deslușească mai mult de-atât. Totuși, mesajul era limpede.

– Haide, sergent, spuse Mark, știind că era la un pas de-a întinde sfoara prea tare. Alec se retrăsese din armată cu mult timp în urmă și nu îi plăcea deloc, dar *deloc*, când Mark îi spunea așa. Pe vremea când avuseseră loc exploziile solare, Alec lucrase pentru departamentul de apărare. Nu ai fi ajuns în această locuință încântătoare, dacă nu te-am fi scos noi din necazuri în fiecare zi. Ce zici? Ne îmbrățișăm și ne împăcăm?

Alec își trase peste cap un tricou, după care se uită la Mark. Sprâncenele cenușii și stufoase ale bătrânului erau ridicate la mijloc, ca niște gândaci păroși ce încercau să se împerecheze.

– Îmi place de tine, băiete. Ar fi păcat să fiu nevoit să te îngrop la un metru jumătate sub pământ.

Îl plesni pe Mark peste tâmplă – aproape un semn de afecțiune din partea soldatului.

Soldat. Poate că trecuse multă vreme de-atunci, dar lui Mark încă îi plăcea să se gândească astfel la bătrân. Cumva, îl făcea să se simtă mai bine, mai în siguranță. Zâmbi în timp ce Alec ieși călcând apăsat din cabana lor, să se ia la trântă cu o nouă zi.

Un zâmbet adevărat. Lucru care începea în sfârșit să devină puțin mai obișnuit, după un an plin de moarte și groază care îi alungase spre locul acesta din munții Apalași din vestul Carolinei de Nord. Se hotărî că, indiferent ce avea să se întâmple, o să alunge toate lucrurile rele din trecutul lui și că o să aibă parte de o zi bună. Fie ce-o fi!

Ceea ce însemna că trebuia să dea de Trina, în maxim zece minute. Se îmbrăcă rapid și se duse să o caute.

O găsi lângă pârau, într-unul dintre locurile liniștite în care fata se ducea să se afunde în cărțile pe care reușiseră să le salveze dintr-o bibliotecă veche peste care dăduseră în călătoriile lor. Îi plăcea să citească mai mult ca oricui altcuiva și recupera acum lunile pe care le petrecuseră efectiv fugind ca să-și salveze viața, pe când cărțile erau marfă rară. Cele digitale dispăruseră de multă vreme, din câte își dădea el seama – se șterseseră când calculatoarele și serverele se prăjiseră. Trina citea cărți de modă veche, din hârtie.

Ca de obicei, plimbarea spre ea îl trezi la realitate, hotărârea lui de a avea o zi bună slăbind cu fiecare pas. Îl lovi în plin priveștiștea rețelei jalnice de copaci și cabane și adăposturi subterane care formau metropola prosperă în care trăiau – numai bușteni și sfori și noroi uscat, toate înclinate spre stânga sau spre dreapta. Nu se putea plimba pe aleile și cărările înghesuite ale așezării lor fără să își amintească de vremurile bune când locuiau la oraș, când viața era abundentă și promițătoare, când toate lucrurile din lume erau la îndemână, doar să-ntinzi mâna. Și nici măcar nu-și dăduse seama de asta.

Trecu pe lângă gloate de oameni sfrijiți și murdari, care păreau să fie la un pas de moarte. Nu îi era milă de ei, cât ura faptul că știa că și el arăta la fel. Aveau suficientă mâncare – pe care o scosuseră dintre ruine sau o vânașeră prin pădure, ori o aduseseră uneori de la Asheville –, dar era important să o porționeze, și toți arătau de parcă aveau cu o masă mai puțin pe zi